

El nom de Philippe Mombaers ens pot sonar exòtic, però el cas és que el nostre protagonista en aquestes dues pàgines és de casa nostra. Aquest administrador i promotor immobiliari és hereu del negoci que va iniciar ara fa més de trenta-cinc anys el seu progenitor: **"El meu pare, l'Emilio Mombaers, d'origen flamenc, va llançar-se a l'aventura. Va recórrer tota Europa i després de reflexionar va decidir tornar al país que més l'havia captivat, i va començar en el sector comprant solars a tota la costa catalana. Finalment va establir-se a Salou."**

Allà és on avui treballa en Philippe, després d'haver agafat el relleu del seu pare a l'empresa que aquest va bastir: **"Sóc conscient que hi ha qui m'etiqueta com el fill que ha heretat el sofà d'un negoci ben establert, però el més difícil és mantenir una trajectòria comparable a la del meu pare; va ser ell el que va negociar amb el governador civil de l'època per aconseguir que a l'aeroport militar de Reus aterressin xàrters provinents d'Holanda i Bèlgica. Per a tot aquell turisme Espanya era un paradís, verd, barat i a prop."**

És clar que Espanya continua sent un dels destins turístics més sol·licitats arreu, però la clientela d'en Philippe és majoritàriament autòctona. **"Des de la crisi de finals dels vuitanta, les coses han canviat; el turista estranger va d'hotels, que ofereixen uns preus competitiu."** En part per això, i per l'empenta que en els darrers anys el parc temàtic de Port Aventura ha portat a la zona, DMS Grup Immobiliari té dues vessants, l'una dedicada al sector hotelier i l'altra a les finques: **"No som la típica empresa de revenda sinó que som, sobretot, promotors amb producte propi. Hi treballem, indirectament, més de trenta persones, i tenim un quaranta per cent del negoci invertit en hostaleria, perquè amb Port Aventura s'han allargat les temporades i Salou s'ha donat a conèixer més que mai."**

Aquesta població és una ciutat camaleònica. Segregada de Vila-seca des del 1991, ha desenvolupat una gran activitat terciària en el sector turístic que fa que tingui dues cares ben distintives: **"Diguem que Salou s'ha convertit en un petit Las Vegas, en un lloc de pas. És una població que a l'estiu multiplica els habitants per deu, i quant a infraestructures encara no està prou preparada. És una localitat estiuenca moderna, sorollosa i jove. Es clar que també té biblioteques, botigues de barri... La tranquil·litat de l'hivern és d'agrair, és l'extrem oposat. L'ideal seria que es mantingués en un terme mig tot l'any."**

En Philippe recorda que Salou sempre havia tingut ànsies d'independència i que ell n'era partidari, si bé no radical. Ara l'ajuntament està treballant de valent, i segons el nostre protagonista la tasca feta d'uns anys ençà a la població és lloable. **"Salou ha tingut diversos períodes. Un dels grans errors d'abans va ser l'elecció de materials; hi va haver l'època del típic arrebossat de pedra, que era bonic, barat i ràpid però que al cap de quatre o cinc anys oferia un aspecte lamentable. Fins fa poc tampoc no hi havia hagut cap ordre urbanístic, s'acceptava qualsevol proposta. Avui s'estudien els projectes meticulosament i cal mínim dos mesos, perquè**

l'ajuntament te l'aprovi."

Tot i que pugui semblar una paradoxa que en Philippe vegi tota aquesta paperassa com un avantatge, a la llarga aquesta nova política beneficiarà tothom: **"Ha costat arrancar, però ara es mira per carrers i finques nets, façanes arreglades; la comunitat es preocupa pel tema urbanístic. S'intenten millorar vies i platges de cara al visitant."** I cal no oblidar l'explosió en construcció. Ja hi ha dos plans parcials aprovats segons els quals la via fèrria que parteix el municipi en dos deixarà el seu lloc a les llambordes d'una rambla i es farà un nou vial que connectarà Salou amb Cambrils, Vila-seca i Port Aventura.

Un cas com pocs, el nostre interlocutor assegura que el sector empresarial està molt satisfet amb la gestió del batlle, l'Esteban Ferran, i el qui durant temps va ser el regidor urbanístic, el senyor Piñol: **"L'ajuntament coneix el criteri dels empresaris de la zona, els quals som representats pel nostre president, que s'hi entrevista cada dos mesos amb l'alcalde, i no només comptem amb una bona gestió municipal sinó que dins el sector immobiliari hi tenim professionals davant dels quals només ens queda treure'ns el barret."** Parlem aquí del senyor Sánchez Arceiz, un dels promotors que millor ha sabut mantenir una construcció de qualitat a Salou.

Tot això que en Philippe ens explica s'ho ha anat guanyant ell durant vuit anys de dedicació, així que sap prou bé que els inicis no són fàcils: **"Vaig començar perquè el meu pare va creure que no trobaria millor col·laborador que un fill. Jo, de fet, vaig estudiar hostaleria, i llavors treballava per al Hilton i la cadena Sheraton a Londres. Els primers quatre anys a Salou van ser molt durs, tenia reunions amb gent que feia quaranta anys que eren al negoci, jo no gosava dir res i escoltava tant com podia. Avui jo parlo i els altres escolten."**

El nostre protagonista diu això i no pot sinó riure, tot afegint que té una xerrera imparabile: **"Ara, no us penseu pas que es pot atabalar al client, que és ben bé a l'inrevés; cal guanyar-se la seva confiança escoltant-lo. A vegades es vol vendre un producte concret a un client determinat, i resulta que al cap del temps tenim un client descontent. Cal escoltar, acceptar les crítiques... Durant molts anys hi va haver tants tripijocs que la gent va perdre la confiança en les immobiliàries, per això entren a l'oficina amb molta cautela. Cal revaloritzar la feina, sobretot sabent quan s'ha de deixar de guanyar."**

Aquesta és l'escola del pare d'en Philippe, que a vuitanta anys encara continua preocupant-se per DMS Grup Immobiliari i aconsellant el seu fill: **"La lliçó que m'ha inculcat és que cal ser un senyor, tenir honestedat, temps i capacitat per meditar; si la feina se'ns escapa perquè un altre ha estat més ràpid mala sort. Sé que continuaré cometent errors, que el millor que puc fer és reconèixer-los per millorar i intentar fer-ho tan bé com el meu pare. És clar que crec que, tot i no anar desencaminat, una trajectòria tan perfecta com la seva és pràcticament irrepitable."**

Philippe Mombaers – Salou (el Tarragonès)